

l'Espina-Montanuy-Bonansa-Ballabriga-Beranuy-Serraduy-Puebla de Roda (Isábena)-Salanova-Laguarrés-Coll de Calveras-Benabarre. -112 quilòmetres-

- 11) Benabarre-Purroy de la Solana-Gabasa-Peralta de la Sal-Azanuy-Almunia de San Juan-Monzón-Pueyo de Santa Cruz-Albalate de Cinca-Alcolea de Cinca-Villanueva de Sijena-Sena-Sariñena. -97 quilòmetres-
- 12) Sariñena-Palazuelo de Monegros-Castejón de Monegros-La Almolda-Bujaraloz-Caspe-Chiprana-Escatrón-Sástago. -107 quilòmetres-

M'agradaria saber expressar i explicar millor el que vàrem veure i viure, els matins a cop de pedal i a les tardes visitant els pobles en els quals acabàvem les etapes, però per entendre-ho i sentir-ho més bé, millor que agafeu una bicicleta i us animeu a fer-ho.

Els dos cicloturistes que vàrem fer aquesta volta a l'Aragó vàrem ser: en Josep Gargallo, que va ser qui va dissenyar les etapes, i qui escriu aquestes ratlles. Feia el seguiment, des de Sástago, la Marisol Bolsa, d'on n'és filla.

Joan Mundet Bellavista

Transiberià '08 - Creuant el país més gran

Anar a Rússia no era a priori un dels meus viatges pendants però quan el viatge es va concretar en fer el Trans-Siberià, la cosa va canviar. Vam decidir fer el trajecte que creua únicament Rússia i acaba a Vladivostok, deixant per altres viatges l'opció del Trans-Mongolià i el Trans-Manxurià, ambdós amb destinació Pekín.

Formàvem el trio viatger 3 amics. El dia 13 d'octubre vam marxar amb un avió de l'Aeroflot amb destinació Moscou. Teníem per davant 20 dies de viatge pel país més gran del món, amb la qual cosa no podíem estar més de 3 dies al mateix lloc, ni podíem estar a massa llocs, però l'objectiu més important era el tren. Vam arribar a Moscou de nit, i el més destacable només arribar va ser la barrera dialèctica. L'alfabet és diferent, cap de nosaltres parla gens de rus i cap ciutadà de mitjana edat a Rússia parla anglès. Aquest va ser l'inconvenient més gran sempre que estàvem sols. Això no ens va passar sovint, ja que amb la idea de gastar el mínim possible i de viatjar d'una manera diferent, ens vam allotjar a casa de particulars. A través de la pàgina d'internet couchsurfing.com, una web on gent ofereix casa seva a viatgers i on tu pots oferir la teva amb el mateix propòsit, vam emparaular allotjament a totes les ciutats que visitàvem: Moscou, Irkutsk, Ulan Ude i Vladivostok.

L'experiència resulta molt enriquidora ja que aquesta gent sí que parla anglès i permet anar descobrint com és la vida a Rússia de primera mà. A més, fins i tot ens van fer de guies turístics, gastronòmics, etc. Vivíem amb ells, com un més de la família, cosa que xocava ja que pel carrer semblen molt antipàtics i poc sociables.

Comprar els bitllets de tren va ser tota una odissea per culpa de l'idioma. Finalment al cap de tres dies pujàvem al tren. Ens esperaven tres dies i mig fins a Irkutsk, la ciutat més important a prop del Baikal, el llac més gran del món. Viatjàvem en segona classe. Primera és molt car i són compartiments de dues persones. Tercera prometia perquè és un vagó diàfan on s'amunteguen 50 persones i on diuen que hi ha força enrenou, però per un trajecte tan llarg vam pensar que no era el millor debut. Segona eren compartiments de quatre persones (nosaltres anàvem 3) per tant quedava una plaça que a estones estava ocupada i a estones no. El tren és un espectacle. A cada parada important - el tren para com a molt mitja horeta- hi ha una munió de gent venent els seus productes als viatgers, sobretot menjar. Patates, ous durs, amanides diverses, sopes, fideus instantanis, etc. Aquests últims anaven molt bé al tren, ja que a cada vagó hi ha una caldera d'aigua bullint que serveix per coure menjar i per fer infusions de

tè, que és l'esport nacional al tren. El nostre àpat més repetit era pa amb embotit envasat al buit portat de casa, ou dur, uns fideus i tè. Un altre passatemps era intentar comunicar-nos amb la gent, cosa que fèiem amb una pissarreta i molta paciència. Els dies de tren passen ràpid i vam arribar a Irkutsk on durant un parell de dies ens fan de guies dos espanyols que ens trobem de casualitat pel carrer. El llac és realment espectacular. Amb els seus 600km aproximats de llargada, sembla talment un mar d'aigua dolça, amb onades i tot. A tota Sibèria es menja peix del Baikal, fresc o fumat.

segueix